הכל עם קבלות

דיזנגוף. אה, איזה רחוב. שמלות ב־500 דולר. מיסעדות סיניות וסיצואניות, פיצות, המבורגרים ובורקאס. בחורות הכי־יפות בארץ ובוהמה שיושבת בימי שישי על כיסאות פלסטיק, אפילו בחורים שמעוניינים לדגמן ובינתיים תולים את עצמם על עצים גבוהים ועבי־גזע.

תמונה שווה יותר מאלף מילים? אז קחו תמונה ותאמינו לי ששום דבר אני לא ממציאה מהראש. על הכל יש לי קבלות.

בטח שאני יודעת שהוא לא סתם אחד שמוכן לדגמן לפני כל מי שמשלם לו. הוא חושב על אמנות.

מסיבות בתקציב ענק

אילו הייתם אומרים לי שגם אצלכם זה קורה — היה נעשה לי הרבה יותר קל. אתם הרי יודעים שאני אשה עובדת. מה זה עובדת? עובדת בפרך: כתבה פה וכתבה שם, ראיון פה וראיון שם, ביניהם אני רצה לצלם שיצלם לי משהו, וכשהוא גומר אני הולכת למערכת לישיבה. בדרך למערכת אני מביאה כמה דברים למכבסה, עוצרת בבנק להוציא קצת כסף, קופצת למכולת להגיד לו שישאיר לי לחם קימל. ב־11 יש לי פגישה בענייני עבודה אבל ב־11.30 אני צריכה לבוא לבית־הספר של הבן, כי המורה קראה לי. ב־12 קבעתי עם הגרפיקאי שאביא לו את החומר, כך שאם המורה תאריך להתלונן על בבית אוכל או לא. בסוף ההרצאה הוא גומר צינצנת ליפתן, כי הפה שלו יבש מהדיבורים. אחר־כך הוא מבקש רק כוס קפה עם כמה עוגיות וחתיכת גבינה צהובה, כי את זה הוא אוהב במיוחד.

והילדים? אלה פעם הסבירו לי שיש הבדל עצום בין ארוחות ואוכל. ארוחות זה מה שאוכלים רק שלוש־ארבע פעמים ביום ואוכל זה מה שאוכלים כל הזמן. ארוחה זה מרק וסלט וחתיכת בשר עם שתי תוספות ומנה אחרונה. אוכל זה סתם צלחת ספגטי בשעה 3.15 או שלוש פרוסות בשר על שלוש פרוסות לחם כשלידן מלפפון חמוץ, עגבניה וכוס שתיה.

הילד, אני אאחר לפגישה ואולי העורך שלי ישטוף אותי.

טוב, אתם מבינים שזה לא קל. אבל זה כמובן אך חלק אחד מחיי. החלק השני הוא בעל, שני ילדים והמון חברים שקופצים לבקר. כל אלה, התכונה הכי־בולטת שלהם זה שהם כל הזמן רעבים ורוצים לאכול. נכון שאת החברים אפשר לסדר באיזה מימרח טוב, קצת קרקרים ו־100 גרם זיתים. אבל במה שנוגע למישפחה הקרובה, הסיפור הוא לגמרי אחר.

הבעל, בין ביס לביס, תמיד מרצה הרצאות ארוכות שבעצם לא איכפת לו בכלל אם יש מתמלא. יש בתוכו סיר מרק גדול וסיר עם צלי בשר, בשתי קופסות פלסטיק ענקיות נמצאים שני סלטים מבושלים, בשתי צינצנות מתקרר לו הליפתן הטעים, במגירת־הירקות מחביאים את חמש טבלות השוקולד, כדי שלא ימצאו אותן תיכף. מבט אחרון לתוך ה־19 קוב, הגרוש עד אימה, עושה אותי מאושרת (כמו שאמא שלי אמרה). ככה אני עוזבת את המקרר והולכת לי לעבודה.

כשאני חוזרת — עייפה, מזיעה ועצבנית — דבר ראשון אני ניגשת למקרר כדי למזוג לעצמי כוס קפה קר. רק אני פותחת את דלת־המקרר ומייד שוטפת אותי הזיעה הקרה. המקרר — אותו 19 קוב הירדוע — ריק לחלוטין. אין סירים, אין צינצנות, אין קופסאות, אין גלידות, אין שוקולד ואין מימרחים. באמצע החלל הקר והעויין עומדת לה מבויישת קופסת האנשובי הקטנה שלי, שבשבילה אני מוכנה להרוג, ומזה הם מפחדים.

בשארית כוחותיי אני מכנסת את המישפחה ומבקשת תשובות.

„היו כאן שלושה חברים שלי ועשינו מסיבת פריז'דר, כי לא היה לנו שום דבר יותר טוב לעשות," אומר הילד החוצפן שלי.

גם קילו וחצי צלי אכלתם למסיבת הפריז'דר שלכם? אני שואלת.

„מה," שואל בעלי בתימהון, „זה היה קילו וחצי? זה נראה כמו שאריות של אתמול!"

ושוב אני עולה את 70 המדרגות שלי עמוסת סלים כבדים. כנראה הכנה למסיבה הבאה. לא שאני כל־כך קמצנית, אבל מי שימציא מנעול למקרר חשמלי יזכה באהבת־הנצח שלי. זה בטוח.

אמא שלי אמרה לי, שאם המישפחה שלי אוכלת כל־כך טוב, אני צריכה להיות מאושרת. נו, אז מאז אני מאושרת וכל הזמן אפשר לראות אותי ברחובות תל־אביב או באמצע 70 המדרגות המובילות לדירתי, כשאני נכנסת סוף־סוף הביתה, מיד אני מנגבת את הזיעה ושמה את כל הדברים על השולחן. בדרך מהשולחן אל המקרר המוצרים עוברים תהליך שיפור. מהבשר אני עושה צלי, מהתפוחים ליפתן, מהיוגורט והמלפ־פונים עושים מרק טרטור, וכך הלאה וכך הלאה. אחרי שעתיים של בילוי במיטבח, המקרר

מיבחן חברות

בושמת שלחה לי את חוברת הסריגה החדשה של פולגת, סריגת יד 1985. על הפתק המצורף היה כתוב: „אני מקווה שתוכלי לעשות בה שימוש." באמת לעג לרש, לשלוח לי חוברת כזאת, במיוחד שבשנה שעברה אספתי את כל אומץ־ליבי והודיתי קבל עם ועדה שמעולם לא הצלחתי לגמור שום דבר סרוג. אני מהצד של להתחיל בחדווה.

אבל בושמת ביקשה שאעשה שימוש בחוברת. אז כדי לא להעליב אותה באמת עשיתי: בחרתי את שלושת הסוודרים הכי־יפים בחוברת.

„זו הדוגמה הרביעית. יש מתנדבות?"

ואחר־כך בחרתי את שלוש החברות הכי־מוכשרות בסריגה, ולכל אחת מהן נתתי הוראה לסרוג לי סוודר אחד. להוראה צירפתי את הדף בחוברת המתייחס לסוודר. בטח שאני אשלם להן את מחיר חוט־הסריגה. עד כדי כך אני לא חזירה.

זה הכל, בעצם. רק רציתי להוכיח לכן, שאם אתן לא יודעות לסרוג, או אם אין לכן חשק, זה עוד לא אומר שאתן לא יכולות לעשות שימוש בחוברות־סריגה.

במחשבה שניה, אולי זו גם דרך טובה מאוד להיווכח, סוף־סוף, מי היא באמת חברה טובה ומי רק עושה את עצמה.

למה להסתבך?

ראיתם את תשדיר השרות בעניין החזרת ציוד צה"לי? יופי של תשדיר. וגם חשוב. אז תעשו, בבקשה, חיפוש בבית וכל מה שיש לכם ששייך לצה"ל תחזירו עד ה־1.11.84, ואף אחד לא ישאל אתכם שאלות. איך אומר הילד לאבא שלו? „אבא, לא כדאי להסתבך?"

אגב, בבית בן־גוריון, בשרות בן־גוריון בתל־אביב, תלויה במיטבח של פולה ובן־גוריון מגבת של צה"ל, עם מישבצות כאלה ירוקות, כמו שכולנו מכירים. אני בטוחה שבן־גוריון לא סחב אותה מאיזה בסיס צבאי בזמן שירות־המילואים שלו. אז מי שהביא מגבת צה"לית למיטבח של בן־גוריון, שיחזיר אותה בבקשה עד האחד בנובמבר.

זה, אגב, במקום שירות־המילואים שאני פטורה ממנו.

תאכלו, תשבעו, תחנקו!

יום־הכיפורים. כבר כתבתי עליו בשנה שעברה. בסך־הכל כתבתי, שאני צמה ביום־הכיפור. למה? ככה! לא הכרחתי אף אחד לצום יחד איתי. לא אמרתי שזה טוב. לא הבאתי שום נימוק בעד. אותו הכבוד שיש לי אל הצמים, יש לי אל הלא־צמים. בדיוק אותו הכבוד. לא פחות ולא יותר. בן־אדם לא רוצה לצום, כי כל העניין לא אומר לו כלום? יופי. הוא צודק.

אבל למה, בשם כל הקדושים, הם צריכים לספר לי בגאווה, ועם חיוך אווילי על הפרצוף, על החצי קילו שינקן שהם טיגנו להם ביום־כיפור בבוקר, ועל השרימפס בחמאה שהם אכלו בצהריים ועל מישחק הפוקר הנפלא שהיה להם. כאילו הם אומרים לי: תיראי איזה גבר אני? אני מוכן לעשות הכל כדי להיות נגד!

20 כאלה פגשתי בשבוע שאחרי יום־הכיפורים. לא עלה על דעתי לשאול אף אחד מהם אם הוא צם או לא, כי זה פשוט לא איכפת לי. אבל הם התנדבו מייד לספר לי על התפריט החגיגי שלהם לחג, כמה עבודה הם השקיעו בתיכנון התפריט — שלא יהיה בו, חס וחלילה, שום דבר שהוא לא על טהרת הטריפה. כמה כאבי־בטן הם סבלו, וכמה קילוגרמים הם הוסיפו לעצמם, רק כדי להיות מיוחדים ביום־הכיפורים. בטח כל אחד מהם חושב שהוא היחידי בארץ שלא צם.

תאכלו, תשבעו, תחנקו! מה איכפת לי? רק למה אתם משוויצים עם זה כל־כך. יש לכם צורך לעשות דברים חשובים נגד המימסד, תתקשרו אליי. יש לי רשימה ארוכה מאוד של רעיונות. לאכול כמו חזירים זה קל מאוד ולא צריך להפעיל בשביל זה אפילו תא אחד של אינטליגנציה.